

Stefan Boonen

Lowie

Van de vogel en de dief.

PELCKMANS

1 In de wereld

Min één.

Min één.

Min één.

Een lage kamer, één raampje, geen gordijnen. Buiten is het donker.

Er staan twee bedden, in een daarvan ligt het meisje. Daarnet droomde ze nog over een boot, nu is ze wakker.

Ze kleedt zich haastig aan, stopt een boek onder het matras en gaat naar het washok. Ze maakt haar handen nat en wast de slaap uit haar gezicht. Snel doet ze haar haren in een staartje en steekt haar tong uit naar de spiegel.

Het is kwart voor zeven.

Het meisje gaat de keldertrap op, in de keuken zet ze het venster op een kier. Ze strooit kruimels brood op de vensterbank. Met een doek over het aanrecht, de planten gieten, de wijnglazen spoelen.

Op de heuvel in de verte blaft een ratelhond.

Ze trekt de gordijnen open en dekt de tafel: twee borden, twee koppen, messen en lepels.

Terug naar de keuken. Boterhammen voor meneer Simmer; één met kaas, één met geplette raggel. Een banaan en koekjes met frambozen voor mevrouw.

Vijf minuten later klopt op ze de deur van slaapkamer twee.

‘Goedemorgen, mevrouw.’

‘Ik wil in bad.’

‘Ja, mevrouw.’

Naar de badkamer, een groene badhanddoek klaarleggen, spoelzuur voor het glasoor, de nagelvijsl. Met twee vingers raapt ze het washandje van meneer op en gooit het in de vuilbak.

In de keuken eet ze een sinaasappel, ze zet koffie en vult een pannetje met water.

Het meisje loopt op haar tenen tot bij de poort. Aan de rand van de hemel begint de dag; een dunne blauwe streep.

Er vliegt een ekster op.

Ze schuift de dubbele hendel weg. Bij het brugje, iets verderop, ziet ze een vrouw op een pony; agente Wanzel.

Het meisje rilt en haalt de krant uit de bus. Terug naar binnen.

‘Lowie!’ roept mevrouw vanuit haar kamer.

‘Ja?’

‘Het is woensdag.’

‘Weet ik, mevrouw.’

Woensdag, dus moeten er nagels gevijld worden. Liefst vóór mevrouw in bad gaat. Maar eerst terug naar de keuken, geitenboter uit de koelkast halen, het raam sluiten.

‘Lowie!’

Ze zucht en trekt een gek gezicht. ‘Ik kom eraan, mevrouw.’

Om acht uur sjokt meneer – in een rode kamerjas – de trap af. Blote voeten, één hand op de leuning. Het lijkt of hij slecht gedroomd heeft, maar dat is niet zo. Meneer, met zijn dubbeldikke wenkbrauwen, komt uit het Hoognoord. Daar kijken ze

's morgens allemaal zo, zegt mevrouw Simmer vaak.

Het meisje knikt: 'Goedemorgen.'

'Twee', bromt meneer Simmer en zwiept met zijn hand.

Lowie duikt eronderdoor en loopt de keuken in. Twee eitjes voor meneer, het water staat al te pruttelen.

Ze bijt op haar lip.

In de tuin vliegen mussen af en aan.

Meneer Simmer sakkert: 'Verdomme, waar is de krant?'

'Op uw stoel, meneer.'

Ze peutert in haar neus en laat een brokje in het kokende water vallen.

2 Als het jeukt

Na het ontbijt ruimt het meisje de tafel af en zwabbert ze de keuken. In de hal stoft ze het steenhert én het voddenkind af met een doekje.

Het lijkt zomaar een ochtend.

Tot het tien uur wordt. Mevrouw Simmer, gemaakt van bleek vlees en dunne botten, zit op het terras. Een blauw dekentje over haar knieën, haar linkeroor, gemaakt van het duurste glas, fonkelt in het zonlicht.

‘Lowie!’

Het meisje vouwt haar handen op haar rug. ‘Ja?’

‘Dit!’ Tussen haar duim en wijsvinger houdt mevrouw een rond doosje, het is gemaakt van dik bruin papier.

Lowie hapt naar adem en zet een stap naar voor. ‘Van mij!’

Mevrouw Simmer grinnikt. ‘Van jou? Er is hier niets wat *van jou* is.’

‘... Nee, van oma, ze zei ...’

‘Ach, kind! Altijd liegen. Je bent nog erger dan ...’ Mevrouw stopt het doosje in een plooi van haar jurk. ‘Hup, haal een glas melk voor me.’

‘Maar ...’

Mevrouw Simmer knipt met haar vingers. ‘Maak dat je wegkomt, vlug.’

In de keuken blijft Lowie voor de hoge kast staan. In het glas ziet ze een meisje dat trilt van boosheid. Akelig rotmens, denkt ze. Niet huilen.

Met verstikte stem herhaalt ze de woorden van mevrouw. 'Maak dat je wegkomt?'

... Goed dan.

Ze rent naar haar kamertje en propt alles wat ze heeft in een bruine buideltas.

Dat je wegkomt!

Het is of iemand in haar rug duwt. Terug de keldertrap op, met grote stappen door de bijkeuken naar de hal. 'Dag voddenkind.'

Op de trap is er gestommel en de zeurstem van meneer Simmer: 'Lowie, ik wil dat je ...'

Het meisje rukt de voordeur open en stapt de dag in. Onder haar voeten knerpt het aangeharkte grind.

Ze rent over het grasveld, zwiepend met haar armen. Haar kaken stijf op elkaar geklemd.

'Achterbakse Simmers', bromt ze en springt wel vijf meter ver. Ze blijft één seconde staan, grijnst.

Zo eenvoudig is het dus.

Al duizend keer heeft ze aan weglopen gedacht. En nu, alsof het niets is. Zo makkelijk als 's morgens plassen.

De Simmers zullen niet achter haar aan komen. Nee. Meneer is te sloom (in het Hoognoord rent er niemand) en mevrouw heeft trage rimpelbillen.

In de beukenboom krast de oude kraai. Het is een beest met drie vleugels. Soms komt de kraai op de vensterbank zitten en dan geeft ze hem bolletjes brood.

Ze is al bij de poort. Dan meteen rechts het pad in langs de oude fabrieksmuur. Voorbij de ramen met spinnenwebben, de roestdeuren, de hoge schoorsteen. Aan het eind van de muur slaat

ze opnieuw rechtsaf. Het paadje hobbelt naar beneden, ze komt bij de houten bank en de beukenhaag. Links zijn er weilanden, barsten, wegen, groene heuvels, of zoals meneer het zegt: *de rest van de wereld*. De Simmers gaan nooit op reis en ze maken zelden een uitstapje.

Het meisje slaat zichzelf op de billen, ze is paard én ruiter.
Doorlopen.

Het is windstil, maar ze loopt met haar hoofd naar voren, of ze dwars door een storm moet.

Ze gaat weg. Ze moet weg.

3 Huismus

Er zijn 49 soorten mussen. De huismus is er maar eentje van. Zomaar een vogel. Die tjilpt en vliegt en die je vaak ziet. In heggen en tuinen en parken. Ze zijn bruingrijs met een nogal dikke bek. Tot je van dichtbij naar de huismus kijkt. Dan zie je dat ze ook bijzonder zijn. De zwarte streep op hun borst. Hun vleugels waarin zowel geel als zwart als bruin zit. De mus maakt haar nest van gras en stengels, met stukjes papier of stof.

(In het Binnenland vaak ook met reepjes ijzerdraad.)

Het jong van een huismus vliegt uit na zeventien dagen. Zeventien. En dat Lowie van dat woord houdt; uitvliegen.

Lowie prikt haar hand aan een struik met doorns.

‘Stomme Simmers’, mompelt ze.

Nee.

Stomme ik! Je weet hoe de Simmers zijn!

Meneer die soms haar kamertje doorzocht, onder haar bed keek, de matras draaide.

‘Controle’, zei hij dan. ‘Controle.’

Juist daarom had ze het doosje van oma verstopt op een plek in de scheidkamer. In een kast, achter een rij oude boeken.

Verdomme.

‘Sorry, oma’, roept ze naar de wolken. Lowie trapt een steen weg en gaat nog sneller lopen.

Volgens oma was ze altijd al een *woelig* kind. Eentje met hoge golven in haar hoofd en in haar benen.

‘Komt door haar moeder’, zei mevrouw Simmer vaak.

‘Komt door haar vader’, beweerde meneer. ‘Dat heb je met zulke mensen.’

Oma had haar vaak gewaarschuwd: ‘Meisje, doe een beetje rustig, op een dag loopt het fout af.’

Neen.

Op een dag, op deze dag, loopt ze weg.

Er liggen dennenappels in het mulle zand. Bij elke stap stoft het. Ze loopt voorbij het vergeten poortje en het houten kruis. Links zijn er grasvelden.

Een diepe barst snijdt door het land. Als een beek van zwarte aarde.

Uit het zand groeien zilverkleurige bloemen en grassprietten.

Lowie houdt even halt, op een gewone dag is dit haar verste punt.

Tja, het is géén gewone dag.

Boven de struiken ziet ze de donkere schaduw van de fabriek en het dak van de villa.

Er gaat een raam open, mevrouw Simmer buigt als een spokenvlag naar buiten.

‘Lowie!’ krijst ze. ‘Dit is ongehoord!’

Lowie knikt heftig.

‘Kom hier!’

‘... Nee.’

Mevrouw Simmer steekt haar vuist in de lucht. ‘Ik zeg het je!’

Het meisje zet haar handen aan haar mond. ‘Ik zeg het ook: tot nooit meer.’

Nooit meer de teennagels van meneer knippen. Nooit meer onderbroeken vouwen.

Lowie huft over een beekje en kijkt nog één keer over haar schouder. Ze krabt aan haar kin en kijkt uit over het Binnenland. Er zijn hier ratelhonden, waarvoor je niet bang hoeft te zijn (zeggen ze).

Je hebt de barsten en de kloven. Sommige tot tien meter diep (beweerde oma).

's Winters kan het sakkers koud worden.

Geeft niet, denkt Lowie, het is lente.